

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie P. J. skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 k.k. i inn.

w przedmiocie wniosku obrońcy P. J. o wyłączenie wyznaczonego sędziego od rozpoznania sprawy kasacyjnej III KK 439/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2025 r. wskazanego wniosku,

**na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności,**

**p o s t a n o w i ł:**

**wyłączyć sędzię Sądu Najwyższego Małgorzatę Bednarek od rozpoznania sprawy kasacyjnej III KK 439/23.**

## UZASADNIENIE

W postępowaniu kasacyjnym prowadzonym przed Sądem Najwyższym pod sygn. III KK 439/23, zainicjowanym kasacjami wniesionymi od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Krakowie z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. II AKa 252/19 obrońca skazanego wniósł na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. o wyłączenie od rozpoznania tej sprawy SSN Małgorzaty Bednarek, wskazując, że z uwagi na wadliwy konstytucyjnie sposób jej powołania do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego (co zostało szeroko wykazane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka), który uniemożliwia utworzenie z ich udziałem sądu ustanowionego ustawą, nie zostanie

zachowana w procesie gwarancja dla strony rozpoznania kasacji przez niezależny i bezstronny sąd.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek jest zasadny.

Pole ochrony przewidzianej przepisem art. 41 k.p.k. ustanawiającym instytucję *iudex suspectus* jest szerokie, co oznacza, że regulacja ta stanowi również instrument zapewnienia stronie postępowania karnego prawa do niezależnego i bezstronnego sądu. Wspomniany przepis przewiduje, że sędzia podlega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, iż mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. W sprawie niniejszej mamy jednak do czynienia ze szczególnym aspektem gwarancyjnym tejże instytucji. Jej zastosowanie nie było bowiem uzależnione, jak to bywa najczęściej, obawami o stronnictwo sędziego, ale koniecznością zapewnienia stronie sądu, co do którego nie istnieją jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie spełnienia wymogów niezależności i bezstronności. Taka wykładnia tego przepisu może więc przewidywać także kontrolę sądową tego, czy w konkretnej sprawie nie dochodzi do naruszenia w omawianym zakresie standardów gwarantowanych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPC. Jeżeli obawy takie są uzasadnione, to tym bardziej możliwe, a nawet celowe jest posłużenie się przewidzianymi przez ustawodawcę instytucjami karnoprosesowymi minimalizującymi, albo znoszącymi takie zagrożenia w sprawie, która dopiero ma zostać rozpoznana przez sąd.

Sąd Najwyższy nie znajduje powodów do zakwestionowania poglądu wyrażonego w uchwale trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I – 4110 – 1/20 OSNK 2020, z. 2, poz. 7), gdzie stwierdzono, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz.3). Związanie to nie zostało w żaden

sposób zniesione wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK – A 2020, poz. 61), co zostało wyjaśnione obszernie w orzecznictwie Sądu Najwyższego ( por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, uchwała z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; wyroki: z dnia 26 września 2023 r., II KK 288/23, z dnia 14 czerwca 2023 r., II KK 489/21).

Na wymowę uchwały trzech Izba Sądu Najwyższego w płaszczyźnie „niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zwrócił uwagę Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce ( skarga nr 43447/19). Trybunał wskazał – przywołując zresztą swoje wcześniejsze poglądy, że z uwagi na udział w procesie powoływania w Polsce sędziów takiego organu, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r. ( w efekcie czego organ ten nie jest niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej) – osoba powołana na urząd sędziego, orzekając w konkretnej sprawie nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz ( pkt 284). Także standardy prawa Unii Europejskiej wyrażają zasadę, zgodnie z którą „ gwarancje dostępu do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio ustawą, a w szczególności gwarancje określające pojęcie, jak również skład tego sądu, stanowią podstawę prawa do rzetelnego procesu ( por. wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06, EU:C:2008:375, wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Simpson/Rada i HG/ Komisja, C – 542/18 RX-II i C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232). Rozpoznając wniesiony wniosek, Sąd Najwyższy nie mógł pozostać na te argumenty obojętny. Niedopuszczalne bowiem w świetle jakichkolwiek standardów – czy to konwencyjnych, czy konstytucyjnych – jest doprowadzenie do sytuacji, w której przed sądem kasacyjnym miałoby dojść do naruszenia jednej z elementarnych gwarancji procesowych, którą jest gwarancja dla strony, że jej sprawę rozpozna niezależny i bezstronny sąd ustanowiony ustawą.

Bezsporne jest, że SSN Małgorzata Bednarek wyznaczona do rozpoznania sprawy została powołana na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z

dnia 8 grudnia 2017 r. ( Dz. U z 2018 r. poz. 3), co do której test niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej ma wynik negatywny. Okoliczność ta rzutuje na sytuację osób – w tym wyżej wymienionej - które uzyskały powołania sędziowskie po uprzednim otrzymaniu rekomendacji od tak ukształtowanej KRS (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 19 listopada 2019 r. w sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 oraz s. 24-27 uzasadnienie uchwały trzech Izb SN), nie tyle w płaszczyźnie organizacyjnej, tj. w aspekcie ich formalnego statusu jako sędziów Sądu Najwyższego, co orzeczniczej, powodując, że orzeczenie wydane z ich udziałem nie spełnia kryteriów określonych w art. 6 ust. 1 EKPCz i może na tej podstawie podlegać wyeliminowaniu, o czym świadczy przywołane orzecznictwo Europejskiego Trybunału Prawa Człowieka.

W świetle zaprezentowanych na wstępie rozważań, w tym zwłaszcza odwołujących się do dorobku orzeczniczego tego organu sądownictwa międzynarodowego, którego jurysdykcję Polska respektuje od 1 maja 1993 r., należało uwzględnić argumentację wnioskodawcy i uznać, że skład orzekający Sądu Najwyższego z udziałem wskazanych sędziów nie spełnia kryterium „niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą”, w znaczeniu obszernie omówionym na gruncie sprawy Reczkowicz przeciwko Polsce i innych, tożsamych przedmiotowo postępowań (np. dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska – Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, połączone skargi nr 49868/19 i 57511/19).

Jedyną możliwością usunięcia uzasadnionych wątpliwości natury konwencyjnej i konstytucyjnej, jak również zapewnienia stronie postępowania składu Sądu Najwyższego, w którym nie uczestniczy sędzia, wobec którego w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka formułowane są rzeczowe, silnie uzasadnione zastrzeżenia odnoszące się do udziału w procedurze nominacyjnej niespełniającej wymogów obiektywizmu i niezależności od władzy wykonawczej i ustawodawczej, było zatem uwzględnienie wniosku i wyłączenie SSN Małgorzaty Bednarek od rozpoznania kasacji o sygnaturze III KK 439/23.

**Kierując się powołanym względami orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia**

**[J.J.]**

**[a.f]**